

Time

เติมมันข้ามเวลา

illustration : 9L story : Eddy

Prologue

บรรยากาศในห้องน้ำยามเย็นดูเงียบเชียบเมื่อไม่มีคนสัญจรผ่านไปมา ประตูที่ขวางกั้นด้านในและด้านนอกปิดสนิท มีเพียงเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งกำลังคุกเข่าอยู่ต่อหน้าเพื่อน ๆ นับสิบคน ซึ่งกำลังมองมาที่เขาด้วยแววตาสะใจ

“ไง ไอ้อ้วน? ไม่เก่งเหมือนเดิมแล้วหรือ?” เสียงจากคนหนึ่งที่ยืนอยู่ตรงกลางกลุ่มเอ่ยด้วยความเหยียดหยาม ก่อนจะถ่มน้ำลายใส่พื้นจนเกือบรดหน้าคนร่างท้วมที่นั่งคุกเข่าด้านหน้าเพียงคนเดียว ทั้งให้เขามองหยดน้ำสกปรกนั้นด้วยแววตาแข็งกร้าว ขบگرامแน่นด้วยความคับแค้นใจ มือทั้งสองข้างกำแน่นเพื่อพยายามอดกลั้นความเจ็บปวด ทว่ายังเก็บความรู้สึกไว้ภายใต้สีหน้านิ่งเฉยนั้นได้เป็นอย่างดี แต่ดูเหมือนว่าท่าทางที่ไม่รู้สึกรู้สึกลบยับยิ่งทำให้อีกฝ่ายโมโหมากขึ้น

“ไอ้เหี้ยตะวัน?! กูถามมึงไม่ได้ยินหรือ” คนร่างสูงตวาดชื่อของเพื่อนร่วมชั้นดังลั่น ก่อนจะใช้เท้าถีบที่กลางอกอีกฝ่าย ทำให้

ร่างท้วมที่ไม่ทันตั้งตัวล้มลงไป

‘ตะวัน’ ที่ตอนนี้มีบาดแผลเต็มร่างกายล้มไปนอนกองกับพื้นห้องน้ำ ท่ามกลางเสียงหัวเราะของเพื่อนร่วมชั้นที่ยืนอยู่ด้านหน้า น้ำตาของเขาเริ่มรินเต็มขอบดวงตา แต่มันไม่ใช่ น้ำตาที่เกิดจากความเจ็บปวดที่โดนรังแกอย่าง que ทุกคนเข้าใจ แต่เป็น น้ำตาแห่งความผิดหวังต่างหาก และหยดน้ำใส ๆ ก็ไหลในทันทีที่เลื่อนไปสบตากับร่างเล็กที่ยืนอยู่เคียงข้างคนที่กำลังทำร้ายเขา

เจ้าของใบหน้าหวานที่เขาเคยเชื่อใจกลับยกยิ้มมุมปากด้วยความสะใจไม่แตกต่างจากคนอื่น ๆ ที่ยืนอยู่ด้านหน้า

เสียงที่คอยพร่ำให้กำลังใจในทุกเรื่อง กำลังหัวเราะเยาะเขาไม่ต่างจากคนอื่น ๆ

มือเล็กที่เคยสัมผัส ตอนนึ้กลับกำลังกอดอกแน่น รวากับต้องการบอกว่าเราทั้งสองคนมันคนละชั้นกันมากแค่ไหน

ทั้งหมดนี้มันยังทำให้ตะวันเจ็บ...

เจ็บยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด

“มึงมองหน้าเพื่อนกูทำหะยอะไร ไอ้สล!” เสียงตวาดที่ดังลั่นด้วยความไม่พอใจจากชายที่เป็นเหมือนหัวหน้าตั้งขึ้นอีกครั้ง เมื่อเห็นสายตาของคนที่เขาสมเพชกำลังจ้องมองร่างเล็กที่ยืนอยู่ด้านข้างตนเอง ก่อนที่ชายหนุ่มจะยกเท้ากระทืบร่างท้วมนั้นไปอีกหลายครั้งเพื่อระบายอารมณ์โมโห

ตะวันที่แม่โดนกระทืบจนตาเริ่มพร่ำมัว แต่เขาก็ยังจจัดจ้องคนร่างเล็กอย่างไม่ยอมละสายตา รวากับว่าการโดนทำร้ายจากคนอื่นก็สิบคน มันก็ไม่มีผลต่อจิตใจของเขาเท่าทำที่นึ่งเฉยของคนตัวเล็กที่ยืนอยู่ตรงหน้านั้นเพียงคนเดียว แวดตาของเขาแปรเปลี่ยนเป็นวาวโรจน์ขณะสบกับดวงตากลมโต

“แสงเหนือ...”

ชื่อของคนตรงหน้าเป็นคำสุดท้ายที่เขาพิมพ์ ก่อนที่จะหมดสติไป...

เชือก!

ผมสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึกในทันทีที่ฝันร้ายเข้ามาหลอกหลอนผมนับครั้งไม่ถ้วนหลังจากเกิดเหตุการณ์ในวันนั้น ภาพของไอ้ตะวันเพื่อนสมัยเด็กที่โดนกระต๊อบจนเลือดเต็มหน้า และมองมาที่ผมด้วยแวตาท่าอาฆาตยังคงหลอกหลอนผมไม่หยุด

“แม่งเอ๊ย...” ผมพิมพ์ ขณะใช้มือวนวดคสังขมัมที่เริ่มมีอาการปวดหนึบเนื่องจากอาการไมเกรน ก่อนจะตัดสินใจลุกขึ้นแล้วเดินไปหยิบยาแก้ปวดในห้องครัวมากินเหมือนทุกครั้งที่เคยเกิดอาการแบบนี้

ผมกระดกแก้วน้ำที่เย็นเฉียบในมือขึ้นดื่มอย่างรวดเร็วแล้ววางลงบนโต๊ะ ก่อนที่สายตาของผมจะเลื่อนไปยังกระจกด้านหน้าสะท้อนภาพผู้ชายหน้าหวานคนหนึ่ง ดวงตากกลมโตเหมือนผู้หญิงที่ใครๆ ก็ชอบว่าอย่างนั้นบ่อยๆ ติดตรงที่ได้ชอบตานั้นมีรอยคล้ำอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากอาการนอนไม่หลับเรื้อรังที่เป็นอย่างนี้มานานหลายปี ด้วยเหตุผลที่พวกคุณก็คงรู้ดี...

ก็เพราะฝันร้ายที่ชอบมาหลอกหลอนผมทุกคืนแบบนี้ยังไงล่ะ...

ความผิดพลาดที่เคยทำ ยังทำให้ผมรู้สึกผิดมาจนถึงทุกวันนี้... ดวงตาของเพื่อนที่แดงก่ำเต็มไปด้วยความผิดหวัง ความโกรธและความอาฆาตแค้นที่จ้องมองมาที่ผม กลายเป็นภาพติดตาที่ผมไม่อาจลืม นอกเหนือกว่านั้น ความรู้สึกผิดกับเรื่องราวในอดีตก็กำลัง

กัดกินหัวใจของผมแทบทุกวัน เพราะทุกครั้งทีภาพความทรงจำ
แฉะเวียนขึ้นมาในความคิด ผมก็รู้สึกเกลียดตัวเองมากขึ้นทุกวินาที

‘ตะวัน...’

ผมเรียกชื่อเพื่อนคนนั้นในใจ แม้รู้ดีว่าเจ้าตัวจะไม่ได้ยินเสียง
ผมก็ตาม

‘ตอนนี้ตะวันจะเป็นยังไงบ้าง?...’

ผมถามไถ่สารทุกข์สุกดิบมันเหมือนทุกครั้งที่ผมตื่นขึ้นมา
กลางดึกด้วยฝันร้ายแบบนี้

‘เราขอโทษ...’

และขอโทษเป็นครั้งที่ล้านกับใจของตนเอง

‘ถ้าย้อนเวลากลับไปได้... เราจะไม่มีวันทำอย่างนั้นเลย...’

ปิดท้ายด้วยคำสัญญาที่ไม่มีวันเป็นจริง...

แต่ผมไม่มีโอกาสได้รู้เลยว่าคำขอร้องของผมทั้งหมดนั้นได้ถูก
ส่งถึงบางสิ่งเรียบร้อยแล้ว...

บางสิ่ง... ที่ถูกเรียกว่า

‘โชคชะตา’

วินาทีที่ 1

ตัด ตัด

เสียงแจ๊สเตือนสิ่งกีดขวางของรถยนต์ตั้งขึ้นจนผมนี้รำคาญ เพราะมันเตือนแทบทุกอย่าง ไม่ว่าสิ่งของนั้นจะห่างจากตัวรถขนาดไหน มันก็ยังเตือน แต่มันไม่เตือนอยู่อย่างเดียว ตอนกฎจะชนเนีย!

ปัง!

พูดไม่ทันขาดคำ ทำयरถอันสวยงามของไอ้ดำ รถที่ใช้มานานกว่าสามปีก็ถูกเสไว้ในลานจอดรถออฟฟิศสอยไปกินเรียบร้อย ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นการกินครั้งที่เท่าไรแล้วที่ผมมาทำงานที่นี่

“แม่ง” ผมสบถด้วยความหงุดหงิด นึกกลัวขึ้นมาตึงตึง ว่าวันนี้จะเกิดเรื่องชวย ๆ มากกว่าการชนเส เพราะแค่เริ่มต้นก็ซึกจะกลางไมตีเสียแล้ว แม้จะกังวลอย่างนั้น แต่ผมก็ทำอะไรไม่ได้นอกเสียจากจะเปลี่ยนเกียร์ให้เป็นตัว D แล้วขยับรถให้เคลื่อนตัวไปข้างหน้าก่อนจะถอยเข้าซองอีกครั้ง

โชคดีที่ครั้งนี้ปลอดภัยหายห่วง

ผมถอนหายใจเมื่อรถจอดสนิท แล้วจึงเอื้อมมือหยิบเอกสารที่วางกระจาดกระจายอยู่หลังรถด้วยความรีบร้อน ก่อนจะเดินเข้าบริษัทในทันที

เหตุผลที่วันนี้ผมต้องรีบมากกว่าทุกวันนี้เป็นเพราะว่าบริษัทน้ำอัดลมชื่อดังที่ผมทำงานอยู่ มีประชุมด่วนเนื่องจากต้องเปลี่ยนตัวพิธีเซนเตอร์กะทันหัน เพราะดาราสาวที่เคยรับงานก่อนหน้านี้เพิ่งท้องจนต้องยกเลิกงานอย่างไม่ทันตั้งตัว

ผมเปิดประตูห้องประชุมด้วยความเร่งรีบ ก่อนจะพ่นลมหายใจอย่างโล่งอก เมื่อเห็นว่าคนอื่น ๆ ยังมกกันไม่มากนัก เหลือบไปมองนาฬิกาห้องประชุมก็พบว่ายังเหลือเวลาก่อนเริ่มประชุมอีกห้า นาที เมื่อรับรู้เช่นนั้นผมจึงพุ่งตัวไปนั่งที่เก้าอี้ว่างในห้องประชุมด้วยความสบายใจมากขึ้นหลายเท่า

“ไง? วันนีดวงชวยอะไรอีก” พี่ปิ่น รุ่นพี่ที่ทำงานที่สนิทกับผมมากที่สุดเอ่ยทักทันทีที่กั้นผมหย่อนลงบนเก้าอี้ ทำเอาผมต้องแก้ค่านั้นแทบไม่ทัน

“ให้ พี่ ทักชะผมเป็นตัวชวยเลยวะ” ผมกล่าวคัดค้านคำกล่าวนั้นอย่างไม่จริงใจเท่าไรนัก และพี่เขาเองก็รู้ดี ก่อนจะเอ่ย

“อ้าว ถ้าแกไม่เป็นแล้วใครจะเป็นล่ะ?”

คำถามที่เอ่ยมาอย่างหน้าตาเฉยนั้นทำผมไปไม่เป็น แต่มันก็เป็นความจริงที่เถียงไม่ได้ เพราะชีวิตผมนี้โคตรจะชวยอยู่ทุกวัน จนไม่รู้ว่าจะต้องไปทำบุญวัดไหนถึงจะเปลี่ยนแปลงให้มันดีขึ้นบ้าง ถ้าถามว่าชวยขนาดไหนนะเหรอ? ก็ถึงขนาดที่ว่าเคยนั่งแท็กซี่แล้วล้อหลุดจนคนขับต้องวิ่งไปเก็บยางอะ หรือบางทีพอรู้สึกชอบร้านไหนขึ้นมาที่ไร ร้านนั้นเป็นอันต้องแจ้งไปซะทุกที ชวยจนอดคิดว่าพระเจ้าไม่น่าอยู่ข้างผมแล้วละ!

“เออ ขับรถชนเสาที่จอดรถ” ผมงุงบุงบดคันนอย่างเสียไม่ได้ เรียกเสียงหัวเราะจากที่ป็นได้ไม่ยาก จนทำให้คนอื่นต้องหันมามอง พวกเราด้วยความงง ก่อนที่ที่ป็นจะแกลงไป

“ไอ้เหนี่อมันขับรถชนเสาอีกแล้ววะ”

ลีนค้ำกล่าวของที่ป็น ทุกคนในห้องประชุมก็ระเบิดหัวเราะกัน โดยไม่ได้ตั้งใจหมาย จนผมแทบจะเอาหน้าแทรกแผ่นดินหนี

แม่งเอ๊ย! ชวยก็ชวยแล้วยังต้องมาเป็นตัวตลกให้คนหัวเราะอีก ไอ้เหนี่อแม่งอยากจจะร้องไห้!

แต่จะว่าไป เมื่อก่อนชีวิตของผมมันดีกว่านี้เยอะเลยนะ เรียนก็เก่ง เพื่อนก็เยอะ แถมรวยอีกต่างหาก ส่วนตอนนี้อะเหรอก ก็เป็นพนักงานในบริษัทโง่ ๆ คนหนึ่ง เพื่อนก็ไม่ค่อยจะมี กลับบ้านนอนตลอด ส่วนเรื่องเงินอะเหรอก... เฮอะ! จะกินมามาในแต่ละวันยังแทบจะไม่พอเลย!

ก็ได้แต่คิดว่าผมทำอะไรผิดไปหรือเปล่า ทำไมชีวิตของผมถึงได้ระหกระเหินถึงเพียงนี้ ก็ด้นลิสต์ความผิดได้เป็นสิบ ๆ ข้อ สุดท้ายเลยได้แต่ปลงตกว่าสงสัยจะเวรกรรมตามสนอง... แฮะ ๆ

เสียงโหวกเหวกโวยวายภายในห้องประชุมเงียบลงในทันทีที่หัวหน้าเดินเข้ามา กลายเป็นโหมดจริงจังกันแทบทุกคน

หัวหน้าของแผนกเรา เขาชื่อพีธีร์ อายุยังไม่เยอะมากเท่าไร แต่เพราะความสามารถ และการทำงานที่โคตรมืออาชีพ ทำให้เขาได้เป็นแมนเนเจอร์ตอนอายุยังน้อยได้ไม่ยาก

“เข้าเรื่องเลย... ดูใครเป็นพรีเซนเตอร์เอาไว้บ้าง?” พีธีร์กล่าวเปิดประชุม โดยที่ไม่อ้าริมบาทแม้แต่ชนิด เรียกให้คนที่ได้รับผิดชอบต้องรีบเสนอในทันที

“ตอนนี้คนที่อยู่ในความสนใจของสังคมนักจะมี ภิม พระเอก

ชื่อดังหลังข่าวครับ ที่เพิ่งดังมาจากละครพีเรียดไม่นานมานี้ น่าจะเจาะกลุ่มเป้าหมายคนวัยทำงานได้เป็นอย่างดี...”

ผมลอบมองใบหน้าของหัวหน้าก็รู้ได้ในทันทีว่าเขาไม่พอใจกับตัวเลือกนี้เท่าไรหรอก เพราะพิธีรีตองแค่พยกหน้ารับรู้ แล้วมองผู้ร่วมประชุมคนอื่น ๆ รวากับต้องการทราบตัวเลือกอื่นอีก

“คนอื่นล่ะ?”

“ผมเสนอเป็นน้องมันนี่ครับ น้องเขาเป็นดาราวัยรุ่นที่เพิ่งดังมาจากซีรีส์ชื่อดังไม่นาน ค่าตัวน่าจะไม่สูงเท่าคนอื่น และน่าจะได้รับความสนใจจากวัยรุ่นได้ไม่ยาก...” ผมเสนออีกคนขึ้นทันทีที่พิธีรีตองเปิดโอกาส แต่ข้อเสนอของผมกลับได้รับเพียงรอยยิ้มมุมปากที่เพิ่มขึ้นมาของพี่แกเท่านั้น ไม่ต้องพูดผมก็รู่วางานนี้พี่แกไม่ซื้อ!

“ใครอีก?”

ไม่ทันขาดคำ พี่เขาก็กถามหาตัวเลือกใหม่อีก รวากับว่าคนที่เสนอขึ้นมายังไม่ถูกใจพี่แกสักนิด แล้วจึงอธิบายเพิ่มเติมอีก

“ผมว่าพวกคุณน่าจะเข้าใจผิด การโปรโมตครั้งนี้ บริษัทของเราไม่ได้จำกัดงบประมาณของฟรีเซนเตอร์ แต่สิ่งที่เราต้องการก็คือการทำให้รสชาติใหม่ของเราที่จะวางขายเป็นที่รู้จักของลูกค้าได้ก่อนคู่แข่ง นั่นคือสิ่งที่ผมและบริษัทต้องการ!”

คำกล่าวของพี่แกทำเอาทุกคนในห้องประชุมฮือฮากันใหญ่ เพราะส่วนใหญ่เวลาหาฟรีเซนเตอร์ พี่แกชอบตัดสินจากค่าตัวเป็นอันดับแรก เรียกได้ว่ายิ่งถูกยิ่งดี ทำให้ทุกคนในทีมแทบหาแต่ศิลปินที่เพิ่งดัง แต่ยังอยู่ในกระแส เพื่อที่จะได้ค่าตัวในเรตที่ไม่สูงมากมาย เสนอกันทั้งนั้น แต่พอได้มาฟังแบบนี้แล้ว นั่นก็หมายความว่าเราสามารถเสนอดาราดังแค่ไหนก็ได้?!

โคตรน่าตื่นเต้น! จะได้ทำงานกับคนดัง ๆ เป็นครั้งแรกในชีวิต

ของไอ้เหนียวแล้วว้ย!

แต่คนที่ตื่นเต้นมากกว่าผมไม่น่าจะใช้ใคร พี่ปิ่นที่นั่งข้าง ๆ เนี่ยแหละ ตาเป็นประกายสุด ๆ ยกมือแขนเหยียดตรงจนแทบจะชน เพดานเพราะกลัวว่าจะไม่มีคนเห็น เรียกได้ว่าดูตั้งใจที่สุดในชีวิตเท่า ที่ผมเคยทำงานกับเจ้าแกมมาเลยครับ!

“ปิ่นเสนอกะ พี่ธีร์ ๆ” พี่ปิ่นกล่าวอย่างกระตือรือร้น เรียกให้ พี่ธีร์พยักหน้าเป็นเชิงอนุญาตให้พูด รุ่นพี่คนสนิทของผมก็เลยเผย รอยยิ้มเต็มใบหน้า แล้วควักโทรศัพท์ของตนเองขึ้นมาในทันที ก่อน จะหยิบสายอะแดปเตอร์มาเชื่อมต่อกับโพรเจกเตอร์ขนาดใหญ่อย่าง มืออาชีพ

ภายในห้องมืดไปพักหนึ่ง ก่อนที่จอภาพขนาดใหญ่ด้านหน้า จะปรากฏเป็นรูปเต็มตัวของผู้ชายสามคนที่กำลังสวมเสื้อผ้าตาม สมัยนิยม และจากหลังเต็มไปด้วยซีจีอิลการ แม้ผมจะไม่เคยเห็น หน้าคนทั้งสามมาก่อน แต่ทันทีที่ได้เห็นภาพเบื้องหน้าก็เดาได้ไม่ยาก ว่าคนเหล่านี้ต้องตั้งในกลุ่มวิयरุ่นอย่างแน่นอน ไม่ต้องรอคำตอบ นาน คำอธิบายต่อมาจากพี่ปิ่นก็ยืนยันความคิดของผมในทันที

“วงหุเดย์คะพี่ธีร์ วงนี้ดังมากในกลุ่มวิयरุ่นตอนนี้ รับรองว่าจะ สามารถเปลี่ยนภาพลักษณ์ของแบรนด์เราให้เป็นแบรนด์ที่ทันสมัย ได้แน่นอนเลยคะ” พี่ปิ่นกล่าวด้วยแววตาเป็นประกาย หน้าตาเหมือน เวลาแม่ชมลูกตัวเองไม่มีผิด “แกมทั้งสามคนยังมีสไตล์ที่ไม่เหมือนกัน แกมยังโดดเด่นเป็นตัวของตัวเองอีกต่างหาก ก็เลยเข้ากับ ความแตกต่าง แต่ไม่ซ้ำใครเหมือนรสชาติน้ำอัดลมของเราได้อย่างพอดี บพอดิเลยละคะ”

ท่าทางนำเสนอวงหุเดย์ของพี่ปิ่นแทบทำทุกคนในห้องประชุม ต้องอ้าปากค้าง เพราะมันดูคล่องแคล่ว และรู้จักศิลปะที่น่าเสนอ

เป็นอย่างดี นี่ถ้าไม่รู้จักกันมาก่อนแล้วมาฟังพีปิ่นพีเรนทำงานอยู่ที่นี่ ผมก็คงไม่คิดว่านี่คือฝ่ายการตลาด แต่เป็นผู้จัดการวงทูเคย์อย่างแน่นอน

“อย่างคนแรกเลยคะพีธีร์ น้องมูน คนตัวเล็กที่ยืนอยู่ตรงกลาง คือตำแหน่งเมนแดนเซอร์ของวง เต็มแก่มาก และภาพลักษณ์ของน้องก็ดูน่ารัก ใครเห็นก็ต้องเอ็นดู เข้ากับบรบลิ่งนี่ที่เราจะออกใหม่ได้เป็นอย่างดีเลยคะ”

ผมมองไปตามพอยเตอร์ที่พีปิ่นชี้ ก็อดจะพยักหน้ากับคำพูดที่แกไม่ได้ เพราะเบื้องหน้าที่ภาพฉายเป็นผู้ชายคนหนึ่งที่อยู่ตัวเล็ก น่าทะนุถนอมมากจริง ๆ ยิ่งยืนอยู่ตรงกลางระหว่างคนร่างสูงทั้งสองคนที่ขนาบข้าง ยิ่งทำให้เขาดูน่ารักขึ้นไปอีก ก่อนที่สายตาคงจะเลื่อนไปยังคนร่างสูงคนต่อไปตามพอยเตอร์ของพีปิ่น ผู้ซึ่งกำลังรายงานอย่างคล่องแคล่ว

“ส่วนคนนี่คะ น้องสกาย ตำแหน่งเมนไวคอลคะ คือเสียงลมุนมากจริง ๆ แล้วภาพลักษณ์น้องเขาเป็นคนอบอุ่นด้วย รับรองว่าถ้าได้น้องเขามาเป็นพีเรนเตอร์ แล้วมาพูดสโลแกนน้ำอัดลมของเรา รับรองว่าสาว ๆ ต้องต่อคิวซื้อกันยาวเหยียดเป็นหางว่าวแน่นอนคะ”

หล่อวะ...

คำนี้คำแรกเลยที่ผมเห็นหน้าคนที่พีปิ่นชี้ คือแม่่งหล่อจริง ๆ เว้ย สไตล์คุณชายแล้วมองมาที่กล้องด้วยแวตออบอุ่นเบอร์นี่... ไม่ว่าใครก็ต้องโดนตก!

แต่ความเพ้อของผมก็ต้องโดนสกัดกั้นจากคำบรรยายของพีปิ่นคนดีคนเดิมโดยพลัน

“คนสุดท้ายแล้วคะ คนนี่คือ น้องชันชายนี่ ด้วยใบหน้าหล่อ

เหล่าที่เหมือนเทพฟ้าประทานพรมา แถมอยู่ตำแหน่งแรปเปอร์อีก เขาคือความเท่ที่ดังจากคนทั้งโลกมารวมตัวกันในคนเดียวชัด ๆ ค่ะ ยิ่งสไตล์ความเท่ ความตรงที่พี่เขา เอ้ย น้องเขาพูด มันยิ่งทำให้เราสัมผัสได้ถึงความจริงใจของผู้ชายคนนี้ แล้วลองคิดภาพลึเคะ ผู้ชายดู ๆ มาชวนเราไปซื้อน้ำอัดลมอะ! ใครก็ต้องซื้อหรือเปล่า?!”

เอ๋ม... พี่ปิ่นครับ...

กูรู้เลยครับว่าเมนพี่คือใคร...

คือไอ้ชัชชายนั่นอย่างแน่นอน ร้อยเปอร์เซ็นต์! ถึงขนาดเรียกคนเด็กกว่าว่าพี่ได้ ผมว่าพี่อาการหนักแล้วครับพี่ปิ่น...

“โอเคเลยนะ” พี่ธีร์ตอบรับคำเสนอของพี่ปิ่น ทำให้พี่แกยิ้มจนหน้าบานเป็นกระดิ่ง ก่อนที่พี่เขาจะเอ่ยอีก “พี่ตกลงเลือกวงนี้ วงทูเดย์... ยังไงพี่ฝากฝ่ายประสานงานไปติดต่อแล้วกันนะ”

“เฮส!”

ใช่แล้วครับ เสียงดีใจขนาดนี้ไม่ใช่ใครที่ไหน เป็นพี่ปิ่นเอง ก่อนที่แกจะยิ้มหน้าบานกว่าเดิม เมื่อพี่ธีร์ชมแกอีกครั้งก่อนปิดการประชุม

“เตรียมตัวมาดีมาก ปิ่น...”

ใบหน้าที่ยิ้มรับคำชมของพี่คนสนิททำผมหมั่นไส้สุด ๆ อยากจะบอกหัวหน้าเหลือเกินว่า พี่เขาไม่ได้เตรียมตัวมาดี แต่พี่เขาเป็นดังครับบบ หัวหน้า!

แล้วก็ไม่ว่าอะไรจับปลัดจับผลูทำให้ผมได้มาห้างสรรพสินค้ากับพี่ปิ่นเสียได้ ที่โดนลากมาเพราะพี่แกบอกว่างูเดย์มีอีเวนต์วันนี้ ตามวิสัยแฟนคลับที่ดีก็ต้องมาให้กำลังใจเสียหน่อย ส่วนผมที่เปลอชมสกายไปแค่คำเดียว ก็โดนพี่แกลากมาป้ายยาที่งานอีเวนต์

วันนี้ด้วย

ตอนนี้ผมก็เลยยืนอยู่ท่ามกลางแฟนคลับมากมายหลากหลายอายุที่กำลังรอตีลปิ่นที่ตัวเองชื่นชอบอย่างใจจดใจจ่อ ก่อนที่เหล่าวงหูเดียวทั้งสามคนจะขึ้นมาทักทายที่ด้านหน้าเวที

บอกตรง ๆ ว่าผมแทบจะสายตาไปจากคนที่ชื่อสกายไม่ได้เลย เห็นพีปิ่นแกบอกováเจ้าตัวได้รับตำแหน่งเป็นวิซวล หรือหน้าตาของวง ผมก็แทบไม่แปลกใจเลย เพราะแม่งหล่อจริง ๆ คว้า หล่อแบบสไตส์อบอุ่น หน้าก็ยิ้มตลอดเวลา

และเพราะโดนสกายตกไปแบบเต็มตัว ผมจึงแทบไม่ได้สังเกตเห็นหน้าของสมาชิกคนอื่นในวงอย่างมูนและซันชายน์เลยแม้แต่นิด

“แก ๆ ฉันไปลงทะเลเบียนงานมาด้วย เขาบอกว่าจะสู้มู้โซคิตี แกได้เบอร์ 25” พีปิ่นที่ฝากผมจองที่เดินมาด้านข้างผม แล้วยื่นกระดาษเล็ก ๆ ให้

“พีเอไปเหอะ พีน่าจะโซคิตีกว่าผม” ผมยื่นกระดาษแผ่นนั้นคืนพีปิ่นทันที เพราะคนดวงช่วยอย่างผมไม่เคยได้เป็นผู้โซคิตีในกิจกรรมแบบนี้สักครั้งอยู่แล้วครับ แต่พีปิ่นก็ยังคงดึงดัน ไม่ยอมรับกลับ

“ไม่ ๆ ฉันก็มีของฉัน ฉันเบอร์ 24 แล้วของอย่างนี้ ดวงใครดวงมันเว้ย”

พอได้ยินพีแกยื่นกรานแบบนั้นแล้ว ตีงสมัครเล่นอย่างผมจึงรับคำอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะเลื่อนสายตาไปยังเวทีที่ตอนนี้กำลังรันกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง

“เอालะครับ เข้ามาสู่ช่วงที่ทุกคนน่าจะรอคอย...” พิธีกรชื่อดังบนเวทีกล่าวตามลำดับของงาน “ผมจะประกาศผู้โซคิตีที่จะได้มีโอกาสมาถ่ายรูปรกับวงหูเดียวนะครับ...”

“คนคนนั้นก็คือ...”

“คนที่ถือหมายเลข... 25!”

ตอนที่ได้อินเลขของตัวเอง ผมก็แทบไม่เชื่อหู จนต้องก้มดูกระดาษในมือหลาย ๆ รอบว่าถูกจริงหรือวะ เพราะตลอดชีวิตของไอ้แสงเหนือแทบไม่เคยเป็นผู้โชคดีกับคนอื่นเขาสักครั้งเดียว แต่ระหว่างที่กำลังงง ๆ อยู่ นั่น พี่ป็นก็ดันตัวผมขึ้นเวทีอย่างรวดเร็ว เพราะกลัวจะโดนตัดสิทธิ์

รู้ตัวอีกทีก็มาขึ้นข้างสกาย คนหล่อเรียบร้อยแล้วครับ...

ฮือ... หล่อจริง...

“สวัสดิ์ครับ ไม่ทราบว่าคุณผู้โชคดีชื่ออะไรครับ?” พิธีกรที่ผมเห็นหน้าในทีวีบ่อย ๆ ยื่นไมค์มาหาผม ทำให้ผมตอบไปอย่างรวดเร็ว

“แสงเหนือครับ...”

สิ้นเสียงของผม คนหน้าคู่ที่สูดในวงที่แทบไม่เคยอยู่ในสายตาผมอย่างชันชายนั้ก็หันขวับมามองหน้าผมในทันที เรียกให้ผมต้องประสานสายตากับเขาอย่างเสียไม่ได้ ก่อนที่ผมจะได้สังเกตเห็นเขาอย่างละเอียดเป็นครั้งแรก...

...ใบหน้าคมตรงหน้าดูคุ้นตาอย่างอธิบายไม่ถูก แววดาตุ๋นสีดำลับ รับกับผมสีดำของเจ้าตัวยิ่งทำให้เขาดูคุ้นเคยในความคิดของผมเป็นอย่างมาก

คุ้น... แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก...

แม้ผมจะพยายามคิดหาคำตอบแต่ก็ไม่เจอเลย เหมือนมันติดอยู่ที่สมองส่วนใดส่วนหนึ่งของผมอย่างนั้น ก่อนที่ผมจะหยุดหาคำตอบในทันทีที่ช่างภาพของงานให้สัตยญาณการถ่ายภาพ

“ถ่ายรูปนะครับ หนึ่ง... สอง... สาม...”

และทันทีที่ลั่นชัตเตอร์ บทบาทผู้โชคดีของผมก็เสร็จเรียบร้อย

“ขอบคุณนะครับ” สกายกล่าวกับผมด้วยรอยยิ้ม ทำให้ผมต้องพยักหน้ารับด้วยใจเต้นระรัว ก่อนที่คนตัวเล็กที่สูดในวงอย่าง มูนจะเอ่ยขึ้นมาด้วย

“ขอบคุณมากนะครับที่ติดตามพวกเรา...”

“ครับ...” ผมตอบรับพลางยิ้ม ก่อนจะเลื่อนสายตาไปยังคนสุดท้ายที่ผมคุ้นหน้าเขาเหลือเกิน

...ซันชายน์

“...”

แต่คนร่างสูงกลับมองหน้าผมนิ่ง ไม่ยอมเอ่ยอะไรออกมาสักคำ ทำเอาผมได้แต่ขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจ ก่อนจะเดินลงเวทีเมื่อสตาฟฟ์ของงานมาสะกิด

ผมเดินลงมาด้วยความสับสน และติดค้างกับแววตาที่คุ้นเคยนั้นเหลือเกิน...

เขาเป็นใครกันแน่นะ...

คลิก คลิก

ทุกคนไม่ต้องตกใจไป เพราะมันไม่ใช่เสียงจากอะไรที่ไหน แต่เป็นเสียงจากเมาส์ของผมเองครับ ที่กดรัว ๆ อยู่ที่นี่ไม่ใช่ขยันทำงานเพื่อตำแหน่งหรือว่าอะไร แต่เป็นเพราะหลังจากที่ตามพี่ป๊อไปงานอีเวนต์ ผมก็โดนสกายตักเข้าเต็มเปา จนตอนนี้ต้องมาหาข้อมูลของวงทุเคย์เร็วรี่อ้อย

แต่เอาจริง ๆ ผมก็ไม่ได้อะไรขนาดนั้นหรอก ก็แค่พยายามหาข้อมูลไว้สำหรับพรีเซนเตอร์คนใหม่ของบริษัทแค่นั้นแหละ

ไม่เชื่อเหรอ...

เชื่อหน่อยเหอะ...

เออ ไม่เชื่อก็ไม่ต้องเชื่อ เพราะผมก็ไม่เชื่อตัวเองเหมือนกัน
“ให้ โพรไฟล์อย่างดี” ผมพิมพ์กำกับตัวเอง เมื่อได้อ่านประวัติ
ของวงทูเดย์คร่าว ๆ เพราะสมาชิกแต่ละคนล้วนแต่จบต่างประเทศ
มาทั้งนั้น อย่างสกายกับมูนก็จบมาจากออสเตรเลียที่เดียวกัน ส่วน
ชั้นชายัน... ไอ้คนหน้ายาก ก็จบมาจากอเมริกา

ผมมองรูปถ่ายของชั้นชายันที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์
ด้วยความติดค้างจริง ๆ เพราะรู้สึกว่าเขาคุ้นมาก คู่ฉันคิดว่า
เราต้องรู้จักกันมาก่อนแน่ ๆ ยิ่งแววดาแบบนี้ไม่น่าจะมีใครเหมือน
ได้ แต่ผมคิดเท่าไรก็คิดไม่ออกจริง ๆ ว่าเคยรู้จักคนหน้าตาดีขนาด
นี้มาตั้งแต่ตอนไหน แถมจากประวัติส่วนตัวของอีกฝ่ายก็ชัดเจนว่า
จบจากต่างประเทศอีกต่างหาก ส่วนตัวผมเองดันเรียนที่ประเทศไทย
มาตั้งแต่เกิดเลยไม่รู้ว่าเคยมีโอกาสไปทำความรู้จักกับนักร้องชื่อดัง
แบบนี้ได้ที่ไหน...

แต่เอาจริง ๆ มันก็มีแวบหนึ่งเหมือนกันนะ... ที่หน้าใครบาง
คนโผล่เข้ามาในสมองของผม

...ตะวัน

แต่พอเอาข้อมูลหลาย ๆ ด้านมาประกอบกัน ผมก็ปิดชื่อนี้ตก
ไปในทันที เพราะคนอย่างตะวันไม่น่าจะเป็นศิลปินได้ เพราะ
ตั้งแต่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก มันเป็นคนขี้อาย ไม่มีแววความมั่นใจใน
ตัวเองเลยสักนิด และภาพจำสุดท้ายของผมที่มีต่อเพื่อนสนิทคนนี้
ก็ไม่ได้ดูดีถึงขนาดจะสามารถเป็นนักร้องชื่อดังเหมือนตอนนี้ได้

ไม่ทันจะได้คิดอะไรไปมากกว่านั้น แค่อื่อตะวันผุดขึ้นในความคิด
อาการไมเกรนของผมก็ซุกเกิดขึ้นอีกระลอก ผมจึงไม่มีทางเลือก
นอกเสียจากจะไล่เรื่องตะวันออกไปจากสมอง แล้วกลับไปสนใจ
ข้อมูลของวงทูเดย์ที่อยู่ตรงหน้าจะดีกว่า

พอได้อ่านที่มาของวงนี้ ผมก็ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมชันชายนน์ ตำแหน่งแร็ปเปอร์และดีเจเตอร์ของวงถึงได้รับความนิยมมากที่สุด เพราะนอกจากตำแหน่งที่เข้ามาแล้ว พี่แกยังเป็นคนแต่งเพลงดัง ๆ ของวงอีกต่างหาก พอมารวมกับหน้าตาที่ดูแบบ ๆ หน่อย บวกกับ บุคลิกที่ดูเป็นผู้ร่ามากกว่าอายุ มันเลยยิ่งทำให้ความนิยมของเขา พุ่งกระชูด

แต่เสียใจ...

เมนผมคือสกายเท่านั้น!

ผมลั่นปฏิญญากับตัวเองไว้ในใจ เมื่อยิ่งมองใบหน้าไวคอลล ของวงที่มีแววตาอบอุ่นเหมือนลูกหมาตัวโต ๆ มันยิ่งทำให้ผมโดน ตกจนไปสมัครแอกเคาน์ตีในทวิตเตอร์เพื่อเป็นแฟนคลับของวง ทุเคย์โดยเฉพาะ

พี่ป็นครับ... ผมขอถอนคำพูดที่เคยว่าพี่เป็นดิง...

เพราะตอนนี้ผมก็เป็นดิงเต็มตัวแล้วพี่ครับ!

ผมและพี่ป็นยืนอยู่หน้าห้องประชุมด้วยความตื่นเต้น
เนื่องจากเพิ่งรู้จักฝ่ายประสานงานว่าวงทุเคย์กำลังจะเข้ามาเซ็น สัญญาวันนี้

“วู้ด หล่อมาก หล่อมาก ๆ” พี่ป็นหวัดร้องอยู่ห่าง ๆ ทันทีที่ เห็นวงทุเคย์ทั้งสามคนกำลังเดินเข้าห้องประชุม เออจริง ผมก็ตื่นเต้น นะ แต่พออยู่ข้างคนที่ตื่นเต้นกว่า มันก็เลยพลอยไม่ตื่นเต้นไปเสีย ฉิบ...

“แก... ดูพี่ชันของฉันทัน หล่อมาก หล่อทะลุหมวก หล่อทะลุมาส์ก เห็นแค่ตาก็หล่อฉิบหาย หล่อวิ้วตายควายลั่ม”

“เออ พี่ พอ ๆ เชื่อแล้วว่าหล่อ”

เพราะความเวอร์ของพีแก็ทำให้พนักงานคนอื่นที่มามุงดู เหมือนกันเริ่มหันมามองเรามากขึ้น ผมก็เลยได้แต่หันไปปรามแก็ให้ เบา ๆ อาการลงหน่อย ถึงแม้ในใจจะเห็นด้วยกับพีแก็ก็เหอะ เพราะวันนี้ชั้นขายน้ดูหล่อโดดเด่นขึ้นมาจริง ๆ ด้วยความสูง และหุ่นที่ออก กำลังกายมาอย่างดี ยิ่งทำให้ผู้ดีที่ใส่ดูพอดีตัวมากขึ้น บวกกับมาสก์ ที่ปกปิดใบหน้าคม จนเผยให้เห็นแค่เนยน์ตาคมดูดันที่เป็นจุดเด่น ของเจ้าตัวแล้ว ยิ่งทำให้เขาดูหล่อแบบ ๆ หล่อแบบบัวตายนวลลุ่ม อย่างที่พีป็นว่าจริง ๆ นั้นแหละ...

แต่ระหว่างที่ผมกำลังแอบมองพีแก็อยู่นั้น จู่ ๆ ดวงตาคมนั้น ดันตัวดมมมายังผม แถมไม่ได้มองเพียงแค่ครู่เดียวแล้วละสายตา ไป แต่กลับจ้องอย่างยาวนานด้วยแววตาคล้ายสิงโตกำลังล่าเหยื่อ จนผมตัวเกร็งทำอะไรไม่ถูกทันทีที่ได้สบสายตานั้น

น่ากลัว...

คำคำนี้แม่งผุดขึ้นมาในใจผมทันทีที่ได้สบดวงตาคู่นั้น แต่คน ร้างสูงก็ทำให้ผมรู้สึกขนลุกไปมากกว่าเดิม เมื่อเขากระตุกยิ้ม ผมแน่ใจได้เลยว่า ถ้าไม่มีมาสก์ที่บังอยู่ ผมต้องเห็นรอยยิ้มของเขา อย่างแน่นอน!

แต่ว่านะ... เขาจะทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร?

“แก็... เขามองฉัน?” เสียงพีป็นถึงความคิดของผมเข้ามาสู่ ปัจจุบันในทันที “ฉันจะเป็นลม...”

“เฮ้ย พีเจเย็น”

เออ... ไซ้...

เขาไม่ได้มองผมหรอก...

นักร้องดังอย่างนั้นจะมองผมไปทำไมวะ

แต่พอวันถ่ายทำโฆษณามาถึง ผมก็รู้ว่าผมเข้าใจผิด...
ใช่...

ไอ้เวรนั่น มันมองผม! มองผมแน่ ๆ!

มองผมเหมือนเป็นเหยื่อตัวหนึ่ง!

“ผมขอคนนี้เป็นคนดูแลผมในกองถ่ายได้ไหมครับ” เสียงทุ้ม
เรียบนิ่งของชันชายนัดตั้งขึ้นกลางกองถ่าย จนทำให้คนที่ยืนอยู่รอบ ๆ
ต้องงกกันเป็นแถบ ๆ ส่วนผมซึ่งเป็นคนที่ถูกชี้หน้าอยู่ตอนนี้ได้แต่
ช็อกตาค้างไปแล้วครับ

WTF?!

ใบหน้าของผมไปเหมือนญาติฝั่งไหนของคุณเธอครับ?

ทำไมต้องเป็นครู!

“ตะ...แต่ว่าพี่เขาไม่ได้เป็นคนในกองถ่ายนะคะ พี่เขามาจาก
บริษัทลูกค้า” เสียงพี่ผู้หญิงที่น่าจะเป็นคนดูแลวงทุเคย์เอ่ยคัดค้าน
ศิลปินของตนเองในทันที จนผมได้แต่พยักหน้าหงึก ๆ ให้พี่เขา

ใช่พี่...ห้ามมัน! ห้ามมันเอาไว้!

แต่วินาทีต่อมาผมก็ต้องสวดมนต์ให้พี่เขาแทน เพราะนัยน์ตา
ดุของชันชายนี่ได้ตัวไปมองพี่เขาอย่างเอาเรื่อง ก่อนจะเอ่ยออก
มาเสียงเรียบ

“ในสัญญา ผมระบุไว้ชัดเจนว่าเราสามารถเลือกผู้ดูแลในกอง
ถ่ายได้ด้วยตนเอง ใช่ไหม มูน?” คนร่างสูงกล่าว พลางหันไปถาม
เพื่อนร่วมวงตัวเล็กที่ยืนอยู่ข้างกัน

“ชะ...ใช่” มูนตอบรับคำกล่าวนั้นอย่างทำอะไรไม่ได้

“ถ้าพวกคุณไม่สามารถทำตามสัญญา พวกผมก็สามารถถอน
ตัวจากการเป็นพรีเซนเตอร์ได้ในทันที...”

ประโยคนี้ทำทางไอ้คนตรงหน้ามันจะตั้งใจพูดกับผม เพราะ

ตาตุ ๆ ของมันจ้องหน้าผมอย่างไม่วางตา แถมยังกอดอกแน่น กระตักยิ้มมุมปากอย่างน่าห่มั่นได้ วางท่าเหนือกว่าราวกับว่าผมเป็น ลูกไก่ในกำมือของมันอย่างไรอย่างนั้น

แต่ก็ใช่...

ตอนนี้ผมเป็นหมาจันตรอกที่ไม่มีทางเลือก...

ยิ่งหันไปมองหน้าพีธีร์ที่กำลังมองมาที่ผมด้วยสายตาคาดหวัง แถมยังพยักหน้าเป็นเชิงให้ผมตอบรับอีกต่างหาก ยิ่งทำให้ผมต้อง ตอบตกลงอย่างเสียไม่ได้

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมเป็นผู้ดูแลคุณชั้นชาชนี่ให้เอง”

สิ้นเสียงตอบรับของผม ไอ้คนร่างสูงตรงหน้ามันก็กระตักยิ้ม ร้าย แล้วเดินผ่านหน้าผมเข้าไปยังห้องแต่งตัวโดยไม่พูดจาอะไร สักคำ และวินาทีนั้นเอง ตำแหน่งพนักงานฝ่ายการตลาดของผมก็ ถูกเปลี่ยนเป็นผู้ดูแลศิลปินในกองถ่ายโดยฉับพลัน!

ไอ้เหนื่อ อยากจะร้องไห้!

นั่นแหละครับ คือที่มาของการที่ผมต้องมาหอบแฮกๆ อยู่ ตอนนี้ เพราะหลังจากผลออกปากรับคำกลายเป็นผู้ดูแลในกองถ่าย ไปเรียบร้อยแล้ว ผมก็ต้องวิ่งวุ่นไปซื้อของให้ซูเปอร์สตาร์ตั้งแต่เช้า มีนู่น จะเอานี่ มีนี่จะเอานั่น แม่งโคตรเรื่องมาก!

จากที่คิดว่าจะมากองสนุก ๆ แอบดูสกายตอนถ่ายงานสัก หน่อย กลายเป็นว่าผมแทบไม่เห็นหน้าเขาสักนิด อย่างว่าแต่ใครเลย แม้แต่ไอ้ชั้นชาชนี่ คนที่สั่งผมวิ่งวุ่นตลอดทั้งวัน ผมก็ยังไม่เห็นหน้า มันเลยด้วยซ้ำ มีแต่ให้ผู้จัดการส่วนตัวมาสั่งงานผมอีกทอดเท่านั้น

“พีเหนื่อ ๆ พีชั้นชาชนี่เขาเรียกพีไปห้องแต่งตัวอะ” จี๊บ คนดูแลศิลปินตัวจริงในกองวิ่งมาบอกผมด้วยสีหน้าตื่น ๆ

“ทำไมอะ พี่ก็ซื้อข้าวผัดกะเพราไม่ได้กะเพรา ไม่ได้พริกให้แล้วไง?”

ครับ คุณอ่านไม่ผิดหรอก ไอ้เวรนี้มันสั่งกะเพราไม่ได้กะเพรา! ตอนจะไปสั่งแม่ค้าให้ทำให้ ผมก็กลัวจะโดนด่ากลับมา แล้วจะไม่ได้โตเหมือนคนปกติ เลยได้แต่สั่งแบบปกติไป แล้วมานั่งแยกให้เองเนี่ย เฮงชวยฉิบหาย!

“ไม่รู้อะพี่ แต่หนูว่าพี่รีบไปดีกว่า” จีบตอบแบบขอไปที ในแบบที่ไม่ได้ช่วยอะไรผมเพิ่มขึ้นเลยสักนิด

“เออ ๆ”

ผมก็เลยได้แต่ตอบรับแล้ววิ่งไปห้องแต่งตัวอย่างรีบร้อน และทันทีที่เปิดประตูออกไป คำทักทายแรกที่มาจากคนที่ไม่เคยคุยกันก็ดังขึ้น พร้อมกับสีหน้าเรียบเฉย

“ซู้”

ร่างสูงที่นั่งไขว่ห้างบนเก้าอี้อยู่คนเดียวกลางห้องกำลังกอดอกแน่น พลังมองมาที่ผมด้วยแววตานิ่งเฉย จนผมชักจะหงุดหงิดขึ้นมาบ้าง มันคิดว่ามันเป็นใครกันแน่วะ

แต่สงสัยความคิดของผมจะแสดงออกบนสีหน้ามากเกินไป มันถึงกระตุกยิ้มมุมปาก แล้วเอ่ยถามผมด้วยน้ำเสียงยียวน

“ไม่พอใจ?”

“เปล่า”

“ก็ดี เพราะคุณไม่มีสิทธิ์นั้นอยู่แล้ว”

“ผมถามจริง ๆ คุณมีปัญหาอะไรกับผมหรือเปล่า เราเคยรู้จักกันหรือ”

ผมตัดสินใจถามเขาอย่างอดรนทนไม่ไหว เพราะไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมเขาต้องเลือกให้ผมเป็นคนดูแลเขาด้วย แต่เหมือนคำถาม

ของผมนั้นยิ่งทำให้คนตรงหน้าเกิดอารมณ์คุกรุ่นมากยิ่งขึ้น ดวงตาคอมของเขาเริ่มวาวโรจน์มากกว่าเดิม

“อี ทำชั้วกับคนอื่นเขาไว้เยอะเหรออ ถึงระแวงอยู่แบบนี้”

“พูดเรื่องบ้าอะไรของคุณ” ผมงกล่าวด้วยความไม่เข้าใจ แต่ไม่ทันที่จะได้เอ่ยอะไรไปมากกว่านั้น คนตรงหน้าก็เดินเข้ามาใกล้มากยิ่งขึ้น จนผมต้องขยับเท้าถอยหลังหนีตามสัญชาตญาณ ก่อนจะชะงักเมื่อหลังชนกับโต๊ะแต่งตัว พอดีกับแขนทั้งสองข้างของเขา มาค้ำที่โต๊ะ ขวางเอาไว้ไม่ให้ผมมีทางหนี

“ทำหน้าใสซื่อเก่งไม่มีเปลี่ยนเลยนะ” เขากะชิบเสียงทุ้ม ขณะดวงตาดำขลับคู่นั้นจ้องตามผมอย่างไม่ละสายตาไปสักนิด

แม่งเอ๊ย...

สาบานเลยว่าตอนนี้ผมกลัวขึ้นมาจริง ๆ...

กลัวเพราะว่าไม่รู้เรื่องอะไรเลย... ไม่รู้ว่าคนตรงหน้าพูดถึงเรื่องอะไรกันแน่ ไม่รู้ว่าผมเคยไปทำอะไรให้เขาไม่พอใจตอนไหน แล้วก็ไม่รู้... ว่าต่อจากนี้จะเกิดอะไรขึ้น

“กลัวเหรออ?” ชันชายนั่งกล่าวขึ้นมาอีก ขณะขยับหน้าเข้ามาใกล้ จนลมหายใจของเราแทบจะคลอเคลียกันและกัน สัมผัสจากคนแปลกหน้าที่ไม่เคยได้คุยกันทำให้ผมขนลุกจนทำตัวไม่ถูก และทำทางนั้นคงยิ่งทำให้เขาพอใจ เพราะอีกฝ่ายกำลังกระตุกขี้ม เหมือนกับตอนที่สิงโตกำลังตะครุบเหยื่อ

“ตัวสั้นเชียว...” คนร่างสูงตรงหน้ายังพูดไม่หยุด ก่อนที่มือของเขาจะยกขึ้นมาลูบใบหน้าของผมแผ่วเบา แต่ชวนอกสั่นขวัญแขวนเป็นที่สุด!

“พะ... พอเถอะ”

“หึ ๆ”

คำห้ามของผมมีเพียงเสียงหัวเราะในลำคอที่ได้รับกลับมา ในขณะที่มือหนาของเขากำลังลูบวงไหล่ของผมไม่หยุด ก่อนที่มันจะเลื่อนมายังกระดูกเสี้ยวซี่ของผม พอเห็นอย่างนั้นแล้ว ผมก็ตะครุบมือหนาของเขาในทันที

“หยุด! คุณกำลังคุกคามทางเพศผมอยู่นะ!”

ผมตวาดด้วยเสียงที่น่าจะดังลั่นห้องอย่างต้องการจะชู้เขาอย่างสุดความสามารถ แต่คำขู่นั้นกลับทำให้คนตรงหน้าระเบิดหัวเราะอยู่ตรงหน้าผม

“ฮ่า ๆ”

“เป็นบ้าอะไรเนี่ย?!” ผมร้องด้วยความไม่เข้าใจท่าทีของเขา ลึกนิด เอาจริง ๆ ถึงแม้มันจะหล่อขนาดไหน แต่ตอนนี้ผมโคตรกลัวเลย... โคตรรู้สึกเหมือนอยู่กับคนโรคจิตอย่างไรอย่างนั้น! แต่คำกล่าวของมันในประโยคถัดไปทำให้ผมตกใจยิ่งกว่าเดิม

“คนที่เคยถอดเสื้อผ้าเพื่อนร่วมรุ่นแล้วถ่ายรูปประจานมันกล้าพูดชู้คนอื่นด้วยประโยคนี้อยู่หรือ?”

คำกล่าวของมันทำเอาผมชะงักค้าง ถึงไม่ส่องกระจกก็รู้ว่าไบหน้าของตนเองตอนนี้คงจะซีดเผือดมากขนาดไหน

“คุณ... รู้เรื่องนี้ได้ยังไง?...”

ผมถามด้วยเสียงแหบแห้งจนแทบหาเสียงของตนเองไม่เจอ ก่อนที่ไบหน้าคมของมันจะขยับมาใกล้ผมกว่าเดิม จนไบหน้าของเราห่างกันไม่ถึงคืบ แต่ครั้งนี้ผมไม่ได้ถอยหนีอีกต่อไป สายตาของเราประสานกัน ผมจ้องมองลึกลงไปยั้งนัยน์ตาดำขลับนั้น จนภาพของใครบางคนซ้อนทับขึ้นกับคนตรงหน้า...

ชั้นชายน์กระตุกยิ้มมุมปากอีกครั้ง ก่อนเสียงทู้มของมันจะเอ่ย

“จำเราไม่ได้เหรอ... แสงเหนือ?”

ประโยคและสรรพนามคั่นเคยที่ถูกเอ่ยออกมาทำให้ผมใจเต้นระรัว ดวงตาเบิกกว้างราวกับเจอเรื่องที่ไม่น่าเชื่อที่สุดในโลก... และฝันร้ายของผมมันกำลังกลายเป็นเรื่องจริง...

“ตะ... ตะวันเหรอ?” ผมกล่าวเสียงแผ่วเบา ขาของผมมันแทบไม่มีแรง และแทบทรุดลงไปเมื่อได้เห็นรอยยิ้มร้ายที่ปรากฏบนใบหน้าคมของคนตัวสูง ที่แทนคำตอบของคำถามผมได้เป็นอย่างดี

ผมแทบจะนั่งลงไปกับพื้นทันทีที่ได้รับรู้ว่าคนตรงหน้านั้นเป็นคนเดียวกันกับเพื่อนสมัยเด็กที่คอยวนเวียนอยู่ในฝันร้ายของผมเสมอ ถ้าไม่ติดว่ามีมือของคนตรงหน้าประคองเอวผมเอาไว้เสียก่อน ผมก็คงลงไปนั่งกับพื้นเรียบร้อยแล้ว และด้วยความที่เอาจมมันเล็กจนแขนมันแขนเดียวก็โอบหมด มันเลยทำให้ร่างกายของเราทั้งสองใกล้ชิดกันมากกว่าเดิม

“ดีใจที่ได้เจอเพื่อนเก่าจนเข้าอ่อน ยืนไม่ไหวเลยเหรอ?” มันยังคงกล่าวด้วยน้ำเสียงยียวนจนผมทำอะไรไม่ถูก

“ตะวัน... เราอะ...”

“หยุด!” คนตรงหน้าตวาดใส่หน้าผมด้วยสีหน้าที่น่ากลัวกว่าเดิมหลายเท่าตัว ดวงตาคมมนั้นถลึงตามองผม จนผมต้องกลืนคำขอโทษที่ตั้งใจจะเอ่ยมาตลอดหากได้เจอหน้าเขาลงคอไปในทันที “กูไม่รับคำขอโทษจากมึง!”

สรรพนามที่เปลี่ยนไป บวกกับน้ำเสียงที่ดูคุกคามอย่างเห็นได้ชัด ทำผมแทบไปไม่เป็น เพราะตะวันที่ผมเคยรู้จักไม่ใช่คนแบบนี้เลยสักนิด จนผมไม่อยากจะเชื่อว่าคนตรงหน้าจะเป็นเพื่อนของผมจริงๆ แต่ก่อนที่ผมจะได้พูดอะไรมากกว่านั้น เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นเสียก่อน

“คุณซันคะ ถึงคิวถ่ายแล้วค่ะ”

“เดี๋ยวผมออกไป” คนตรงหน้าตะโกนตอบเพียงแค่นั้น ดวงตาดูตันของเขาเลื่อนไปยังประตูที่ปิดสนิทแทนที่ใบหน้าของผม ทำให้ผมพ่นลมหายใจออกมาในทันที ก่อนจะเพิ่งรู้ว่าตัวเองกลั้นลมหายใจมาตลอดเวลาที่อยู่กับไอ้บ้าตรงหน้านี้ แต่ความสบายใจของผมก็มีได้แค่นี้เท่าที่ สายตาน่ากลัวของมันก็มาหยุดที่ผมอีกครั้งจนผมต้องสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ

“หลังเลิกกองมาเจอภูที่หน้าประตู C ห้ามหนี”

“...”

แล้วถ้าผมลองหนี... จะเกิดอะไรขึ้น?

ความคิดชั่วร้ายมันดันผุดขึ้นในสมองของผมอย่างห้ามเอาไว้ไม่อยู่ ก่อนที่จะถูกสกัดกั้นด้วยเสียงทุ้มของมันเสียก่อน

“มีงก็รู้ว่าภูตอนนี้ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป... การตามหาจึงไม่ใช่เรื่องยาก”

สิ้นประโยคของมัน น้ำเสียงที่โคตรจะจริงจังยิ่งทำให้ผมรู้สึกว่าจะไม่ควรลองดี จึงได้แต่พยักหน้าตอบรับมันไปอย่างนั้น ก่อนจะกล่าว

“ตกลง”

มันยิ้มรับคำตอบรับของผมด้วยรอยยิ้มที่ดูน่ากลัว แต่ก็ดูเท่าโคตร ๆ ในคราวเดียวกัน ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและย้อนแย้งไปหมด จนผมคิดอะไรไม่ออกและไม่รู้ว่าควรจะรู้สึกอย่างไรดีแล้ว...

ผมมองใบหน้าคนที่กำลังเล่นไปตามบทบาทจากจอมอนิเตอร์ด้วยหัวใจเต้นระรัว เพราะเมื่อยิ่งจ้อง ผมก็เริ่มคุ้นในโครงหน้าของมันมากขึ้นทีละนิด ๆ... คุ้นจนเริ่มรู้สึกแล้วว่าตะวัน เพื่อน

สมัยเด็กคือคนเดียวกันกับนักร้องดังตรงหน้า ภาพในความทรงจำเริ่มซ้อนทับกับสิ่งที่เห็นตรงหน้าจนกลายเป็นภาพเดียว

ความคุ้นเคยเริ่มฟื้นคืนในความรู้สึก ทำให้ผมอดคิดถึงเรื่องราวสมัยก่อนระหว่างผมกับตะวันไม่ได้ ตอนเด็ก ๆ ตะวันจะเดินตามและคอยส่งยิ้มให้ผมอย่างเอาใจอยู่เสมอ ต่อให้ผมไล่เขาแค่ไหน เขาก็จะไม่ยอมไป เขาดีกับผมมากเสียจนผมสามารถพูดได้ว่าเขาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดเท่าที่ผมเคยรู้จักมาในชีวิตนี้เลย... แต่ว่าทุกอย่างก็ต้องจบลงเพราะผมเอง ผมที่ทำลายความเป็นเพื่อนระหว่างเรา จนตอนนี้ไม่อาจย้อนกลับไปได้อีกต่อไปแล้ว

“เลิกกอง!”

เสียงประกาศจากผู้กำกับดังขึ้น ดึงผมออกจากความทรงจำให้กลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริง ทันทีที่ได้สติ ผมจึงรีบเก็บของของตนเองอย่างรวดเร็ว เพราะกลัวว่าจะไปถึงที่นัดหมายสาย

ผมใช้เวลาไม่นานก็มาอยู่ที่หน้าประตู C ที่ไอ้ตะวันมันนัดกับผมเอาไว้ รอไม่นาน รถสปอร์ตคันหรูก็มาจอดเทียบท่าที่ด้านหน้าของผม ประตูด้านข้างคนขับเปิดออกอย่างอัตโนมัติ เผยให้เห็นตะวันที่กำลังขับรดด้วยมือข้างเดียว ตอนนี้นั่นคนร่างสูงเปลี่ยนจากชุดสูทที่เข้าฉากเป็นเสื้อยืด กางเกงขาสั้นธรรมดา ๆ แล้ว แต่เมื่อเป็นชั้นชาयน์สวม ความดูดีนั้นก็กลับไม่ธรรมดา ยิ่งรับกับแว่นกันแดดราคาแพงที่เขาสวม รวมไปถึงเครื่องประดับที่สองประกาย ยิ่งทำให้ตะวันดูดีจนเหมือนภาพถ่ายในนิตยสาร

ใบหน้าคมหันมามองผม พลังขมวดคิ้วแน่นเป็นเชิงคำถามว่าทำไมผมไม่ยอมขึ้นรถเสียที เมื่อเห็นอย่างนั้น ผมจึงกุกกูกอเข้าไปนั่งอย่างรวดเร็ว เพราะกลัวทำให้เขาไม่พอใจ

ทันทีที่ประตูปิดลง ความอึดอัดก็ถาโถมเข้ามาอย่างเห็นได้ชัด

จนผมได้แต่กำหนำมองมือตนเองที่อยู่บนตักอย่างไม่รู้จะทำอย่างไร ดี ก่อนจะเลื่อนสายตามองคนด้านข้างที่ไม่ยอมพูดอะไรออกมาเลย แม้แต่คำเดียว ผมมองสีหน้าที่เรียบเฉยของเขาด้วยความรู้สึกผิด

“ตะวัน...”

ผมเรียกชื่อมันเสียงแผ่วเบา แต่ไร้เสียงตอบรับกลับมา แค่ว่าเลื่อนสายตามามองผมสักนิดก็ยังไม่ดี ก่อนที่เสียงทุ้มจะดังแทรกกลางความเงียบ

“กูชื่อซัน...”

“...”

“ตะวันมันตายไปแล้ว...” เสียงทุ้มที่ตวัดเรียบทำผมชะงักไปชั่วครู่ หายใจติดขัดขึ้นมาทันที แต่สุดท้ายก็รวบรวมสติแล้วเอ่ยคำที่ตั้งใจจะพูดเมื่อเห็นหน้ามัน

“เราขอโทษ...”

แต่เหมือนคำที่ผมเอ่ยกลับยิ่งทำให้คนตรงหน้าไม่โหมมากกว่าเดิม เขาเหยียบเบรกรถกะทันหันตามความรู้สึกที่รุนแรงเกินใครจะห้ามได้ จนหน้าผมแทบที่มออกไปนอกกรด

“ตะวัน!” ผมเรียกชื่อมันด้วยความตกใจ เมื่ออยู่ดี ๆ มันก็หักกรดเข้าข้างทางอย่างรวดเร็ว เรียกให้เสียงบีบแตรจากรถคันอื่น ๆ ที่ขับตามหลังดังขึ้นทั่วสารทิศ “มันอันตราย!”

“อันตรายเหรอ?” คนร่างสูงทวนคำ ก่อนจะหันหน้ามามองผม แล้วถอดแว่นกันแดดออก เผยให้เห็นแววตาดูดันที่กำลังมองมาที่ผมหนึ่ง “กลัวเหรอ?”

“...”

“ภูถามว่ามึงกลัวเป็นด้วยเหรอ?!” เสียงทุ้มจากคนตรงหน้าดังขึ้นมาอีก ความโกรธของเขาส่งผ่านมายังผมได้อย่างง่ายดาย จน

ตัวผมเริ่มสั่นระริก ดวงตาวาวโรจน์จากคนตรงหน้าเต็มไปด้วยความ
อาฆาตเหมือนวันที่เขาโดนซ้อมในห้องน้ำไม่ผิดเพี้ยน

ความรู้สึกผิดตาโถมมาในใจผมอย่างห้ามเอาไว้ไม่ไหว จน
อาการไมเกรนของผมซักจะทำเริบขึ้นมาอีกระลอก และเหมือนครั้งนี้
จะรุนแรงมากกว่าครั้งไหน ๆ ที่เคยเกิดขึ้น

“นี่กูยังไม่ได้ทำอะไรมึงเลยนะ...”

เสียงทุ้มที่เต็มไปด้วยความคุกคามยิ่งทำให้เส้นประสาทที่ขมับ
ของผมมันเต้นตุบ ๆ อย่างด้านทานเอาไว้ไม่ไหว ภาพใบหน้าคมที่
อยู่ตรงหน้าเริ่มพร่ามัว เริ่มรู้แล้วว่าร่างกายของตนเองใกล้จะถึงขีด
จำกัด จึงได้แต่ขอร้องคนร่างสูงด้วยน้ำเสียงที่อ่อนระโหยโรยแรง

“ตะวัน... เราขอโทษกับทุกอย่างที่เราเคยทำ... เราต้องทำยังไง
ตะวันถึงจะเชื่อว่าเรารู้สึกผิดจริง ๆ”

ผมพูดกับมันด้วยความรู้สึกผิดที่มาจากหัวใจอย่างแท้จริง
แล้วน้ำตาบ้า ๆ นี่มันก็เสือกรินมาคละหน่วยโดยที่ผมบังคับมันไม่ได้
เลย

ไม่รู้ว่าผมตาฝ้าไปหรือเปล่า แต่ชั่วจังหวะหนึ่งผมเห็น
นัยน์ตาคมของคนตรงหน้าไหววูบไปชั่ววินาที ก่อนที่มันจะกลับมา
เป็นจุดตันอีกครั้งอย่างรวดเร็ว จนผมเข้าใจว่าตนเองคงมองผิดไป
เพราะชั่ววินาทีใบหน้าคมก็กระตุกยิ้มมุมปากอย่างคนมีแผนการขึ้น
มาแทนที่ ก่อนที่เขาจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ไม่ต่างกันเลย

“รู้สึกผิดเหรอ? อยากให้กูหายโกรธมึงงั้นสิ?”

คำถามนั้นของเพื่อนเก่าทำให้ผมมีประกายความหวังเหมือน
เห็นแสงสว่างในปลายอุโมงค์ในทันที ไม่ทันคิดว่ามันจะเป็นหลุม
พรางของเขาเลยสักนิด ผมพยักหน้ารับคำถามนั้นอย่างรวดเร็ว ก่อน
จะรีบเอ่ย

“ใช่ ขอแค่ตะวันหายโกรธ เรายอมทำทุกอย่าง”

ผมกล่าวอย่างคนที่พร้อมเทหมดหน้าตัก เพื่อหวังว่าจะสามารถ
 ลบปมในอดีตของตนเอง แล้วผมจะได้นอนหลับสนิทอีกครั้งเสียที
 เพราะการจมอยู่กับความรู้สึกผิดทั้งชีวิตมันไม่ใช่เรื่องสนุกเลยจริงๆ

ใบหน้าของมันเผยรอยยิ้มเยิ่นเยาะเยือกจนผมขนลุก เริ่มหวั่น
 ใจว่าตนเองควรคืนคำพูดดีใหม่ แต่ไม่ทันเสียงทุ้มที่ประกาศออกไป
 เสียแล้ว

“ดี!” ตะวันตวาดเสียงดังลั่น ก่อนจะเอ่ยออกมาอีก “ถ้ามี
 ผ่านคืนนี้ไปได้ กูจะเลิกแค้นมึง ตกลงไหม?”

ข้อเสนอที่ตะวันยื่นมา แม้มันจะน่ากลัวพิลึก แต่ผมที่ทนทุกข์
 กับฝันร้ายมายาวนานก็ได้แต่พยักหน้ารับคำนั้นของเขาอย่างไม่มี
 ทางเลือก